

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovoliijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Duh orijentalnega vprašanja.

(Dalje.)

Ko se je tedaj videlo, da razpada turško gospodstvo na Balkanu, bila je interesovani „Evropi“ prva misel ta, da se Balkan nikakor ne sme prepustiti veliki državi, katera bi ga utegnila le za se uporabljati in moč imeti, da bi druge odstranjevala od njega in njegovih preobsežnih koristij. Ta skrb je bila zelo opravičena. Že je bila velemoč pokazala, da hoče kedaj vladati na razvalinah evropske Turčije. Rusija je prva spoznala veliko važnost balkanskega poluotoka, k temu spoznanju pridružil se je še poklic, ki ga Rusija, slovanska in pravoslavna država, ima gledé na slovanstvo in pravoslavje balkanskih narodov. Pred več kot sto leti, ko razpada evropske Turčije neso še naznanjali konkretni pojavi, že je vsa Rusija živela v tej veliki misli, da se mora njena oblast raztegniti do egejskega morja, in da njeni carji morajo prestol imeti v Konstantinopli, — v Carigradu.

Ta svoj program zastopala je Rusija preočitno in predosledno, da ne bi evropske velemoči bile uverjene o konečnem smotru. In ko se je približal raztvor evropske Turčije, ko je Balkanu imela na počiti nova doba, prikazala se je zapreka, da bi se gospodstvo na Balkanu moglo urediti v evropskem zmislu. Bila je ta tradicionalna politika Rusije, bili so uplivi, bile simpatije. Kako odstraniti te zapreke? To je bilo vprašanje v vprašanji.

Evropska stvar na Balkanu postala je tako protiruska in ostala je taka do današnjega dne. To je sleharnemu jasno, kdor ima pred očmi dogodke zadnjih petdesetih let, ali pa, kdor se je kedaj vprašal, zakaj se za vsako najmanjše gibanje na Balkanu živo zanimajo državniki v daljnem Albionu in zakaj zadnji nemški listič govori proti Rusiji, kadar piše o Balkanu. Angleške državnike in nemške lističe ubogo malo briga tepež v kaki balkanski vasi, toda briga te in one to, kar vsak v tepeži sluti in vidi. Anglež vidi in sluti ruski upliv, ki iz male iskre more upihati velik plamen ter pot preko Balkana na vzhod zapreti angleški trgovini. Nemški listič pa ravno tako sluti povsod na Balkanu Rusijo in meni, delati za „Evropo“, ako dela proti Rusiji tudi vse druge, na prvi pogled nejasne spletke gledé

na balkanski poluotok, razjasné se nam, kakor hitro jih primerimo z merilom „evropskega koncerta.“ Ta bi se ne zmenil kaj za Balkan, da ni v njem močnega „agens-a.“ Ni jedna druga politika, le ruska je dosihdob in to že sto let kazala obilo krepke volje gledé na balkanske stvari, le ona bi vsled verskih, narodnih in zemljepisnih razmer na poluotoku utegnila imeti za Rusijo dobre, za „Evropo“ slabe posledice. A za to je stvar „Evrope“, pobijati Rusijo na Balkanu, pritrditi v vsako gibanje na poluotoku, katero je naperjeno proti težanju ruskemu, a na drugi strani vse zabraniti, kar bi Rusiji moglo uglediti pot do Carigrada. Kaj k temu pravijo narodi balkanski, ki želijo svobodo in samostanost, na to ni ozira. Vse se jim dovoli, kar je proti balkanski Rusiji; če bi pa kaj utegnilo povspešiti ob enem tudi ruske uplive, naj bi se tudi sicer rado dovolilo, to se prepové in zatre, ker tako veli korist „Evrope“, — „boj za bitje.“

Zadnji preobrat v Plovdivu imel bi oslabiti Turčijo. Ali je to protievropsko? Ne, tudi v zmislu „evropskega koncerta“, v duhu „orijentalnega vprašanja“ ne. Saj bi sicer ne bila sama Anglija neposredno podužgala preobrata. Toda, da je to storila, bolgarsko združjenje ni smelo biti le opravičeno samo po sebi, ni smelo biti le proti-turško, nego imeti je moralo še drugo obrazložbo. Skladati se je moralo tudi s protirusko politiko, moralo je vrhu tega imeti moč, da doseže angleško „evropsko“ tendencijo. Bolgarsko združjenje je v očeh „Evrope“ le tedaj obrazloženo, če se je dovrševalo proti volji Rusije in če bode dovršeno — moč proti natisku Rusije na balkanski poluotok. Neznano ni, da se bolgarsko združjenje v istini dovršuje brez volje, proti volji Rusije-osvoboditeljice, a utegne se obistiniti tudi to, da bo bolgarski narod vsaj za bližnjo bodočnost proti-rusk, ker ne bo mogel pozabiti, da ga je oficijalna Rusija odmetala v sedanjih, kritičnih časih. A to je vse v duhu Anglije in ne motimo se, če pravimo, da tudi v duhu „Evrope“. Vsaj polu-pretekli dogodki, ki oznamenjajo likvidacijo turškega gospodstva Evrope in ki so se dovršili pod nadzorstvom Evrope, vsi imajo jednako tendencijo, a če je nemajo, to le kaže, da „Evropi“ nánje ni bilo gledati treba. Da se je ustanovilo grško kraljevstvo, to ni moglo biti kvaronosno za „Evropo“

in zveze mej njim pa mej Rusijo tudi ni bilo, Bosporus tedaj ni bil v nevarnosti, zato se „Evropa“ za to stvaritev tudi ni kaj brigala. Otok Ciperski si je Anglija osvojila brez „evropskega“ ugovora in po Egiptu je delala svoje polu-smešne skoke, ne da bi „Evropa“ imela kaj resnega pripomniti. Vse za to, ker je pač letelo na Turčijo, ne pa na „Evropo“. Drugače pa je bilo, ko se je v zadnji rusko-turški vojni tako odločilno pokazala na Balkanu roka Rusije. Ruske zmage so si Balkan moralno podvrgle, stvar se je jela plesti okolu Bospora. Ni čuda, da je „Evropa“ postala tedaj tako nervozna, da je konečno ukrenila dogovor Berolinski, v katerem je ob enem razodela svoje srce.

(Konec prih.)

Krvava slovanska nesloga.

Plovdiv, 14. novembra. [Izv. dop.]

„Alea est jacta!“

„Kocka je pala“ — žalibog kocka jednega slovanskega plemena proti drugemu. Pala je na radost ali podsmeh tujih nam narodnostij, a nenadno in neželjateljno za vsakega pravega Slovana, kajti katero koli pleme od sedaj vojujočih se strank bode premagano, na vsak način je kvar za našo občo slovansko idejo, a katero koli bo zmagalo, to je na korist jednemu ali drugemu naših tajnih ali vidnih sovražnikov.

Dan 2. novembra po starem stilu ali 14. po novem, zaznamovan bode v zgodovini južnega Slovanstva z debelimi črkami. Bog daj, da bi se naši potomci od njega kaj naučili!

Jedva smo postali neodvisni, jedva smo osvojenjeni, bolj s krvjo oddaljenih naših bratov Rusov, nego s svojo, jedva smo začeli razvijati se: dosegli v Srbiji kraljestvo, tukaj hoteli združjenje — že nas ščujejo drugzega proti drugemu; češ, da se uničujemo sami mej seboj, česar tuji skozi stoletja niti z ljuto silo neso mogli dognati. „Bog z nami!“ S temi besedami, ki so gaslo bolgarskega kneza, tudi jaz sklepam svoje obče razmišljanje in preidem na oddelne vtiske, ki so mi ostali od današnjega zgodovinsko važnega dne, kateri sem preživel v noveji prestolnici predpolagane Južne Bolgarije.

Na večer pred 14. novembrom bilo je v Plov-

LISTEK.

Božična noč v Sakramentovej dolini.

Kalifornska povest.

(Spisal Bret Harte, poslovenil Vinko.)

(Dalje.)

Obrne se ter zopet tiho stopi v hišo. V svitu ugašajoče sveče in skoro dogorelega ognja vidi, da so vrata v malo spalnico odprta. Po prstih pristopi ter pogleda noter. Starec je nazaj nagnen ležal v svojem stolu ter smrčal, imajoč nezmožni nogi iztegnjeni v istej višini s skrčenimi pleči in klobuk potegnen čez obraz. Na majhnej, lesenej postelji poleg njega ležal je Johnny, trdno zavrt v odejo, ki ga je skrivala vsega, izvzemši zgornje čelo z nekoliko kodri, ki so bili čisto premočeni od potu. Dick stori še jeden korak naprej, potem pa neodločno obstane ter čez ramo pogleda v prazno sobo. Vse je tiho. Z urno odločnostjo si velikanske brke pogladi iz ust ter se nagne čez spečega otroka. A isti hip, ko je to storil, potegne skozi dimnik poreden veter, ki je bil v zasedi, ter iz oglja na

ognjišči upiše svetel plamen. Vsa soba se je posvetila z nesramno jasnostjo, tako da se je Dick preplašen spustil v beg.

Njegovi tovariši so ga na razpotji že čakali. Dva izmed njih sta se v temi borila s čudno brezobrazno maso, katera je, ko se je Dick približal, dobila podobo velikega rumenega konja.

Bila je nesigurna kobila. Prav lepa ravna ni bila. Od njenega rimskega nosu do štrlečih ušes, od upognenega hrbta, skritega pod mehikanskim sedlom, do debelih ravnih, koščenih nog ni trohice lepega ni bilo na njej. Njene skoro oslepele ali kaj zlobne oči, njena viseča spodnja ustnica, njena grda barva, vse je bilo znamenje grdobe in zlobnosti.

„No, fantje,“ pravi Staples, „varujte se njenih zadnjih nog. Ti pa ne pozabi, kar sem ti povedal: zgrabi jo za grivo, potem pa brzo v desni stremen!... Tako... saj si že gori!“

Skok, kratek boj mej konjem in jezdecem, silen skok naprej, divji razlet okolo stoječih, drdranje kopit, par poskusov, jezdec vreči raz sebe, zvenenje ostrog in bliskovita premikanja, silen vzlet in potem Dickov glas nekje v temi: „Dobro gre fantje!“

„Nazaj gredé kreni na spodnjo pot samo, če

bo zelo sila! Ne brzday jo po klanci navzdol! Ob petih te pričakujemo pri pregazu... Srečno pot!... Hop, hop! mula!“

Vršenje, vnovič peketanje kopit po kamenitih tleh in Dick je izginil.

* * *

Poj, o Muza, o Riharda Bullena junaškeje ježi! Poj, o Muza v viteških možeh, o visokem poslanstvu, o srčnem činu, vročih bojih, pogumnej ježi in strašnih nevarnostih cvetice Simpsons-Barske!... Ali oh, ona je presramežljiva, ta muza! Ona noče ničesa imeti opraviti s to hudobno, trdokostno živalijo in s tem okornim, razcapanim jezdecem. V preprostej prozi moram torej pač iti za njima...

Bilo je ob jedno čez polunoči in vender je bil prišel stoprav do Klopotačje gore. Saj pa tudi Jovita mej tem ni bila pozabila, pokazati mu vse svoje slabe navade in izvesti vse svoje hudobije. Trikrat se jej je izpodrsnilo. Dvakrat je rimski svoj nos pomolila visoko v zrak in se posmehovala uzdi in ostrogam, na najhujši način breajoč. Dvakrat se je vzpela in se je pri tem ravno tolikokrat usedla na zadnjo plat; dvakrat se je spretne Dick nepoškodovan zopet prav usedel v svojem sedlu, predno se

divu vse, kakor po navadi vsak dan od proglašenja bolgarske unije; t. j. vojaki so se vračali od strelnih vaj, pevajoč vesele pesni bolgarske in ruske; patrole so hodile po ulicah; česke muzike igrale so po gostilnah in kavarnah. V kneževskem dvoru bilo je vse tiho in mirno, knez, ki se je bil vrnil z lova, ulegel se je bil raneje nego navadno k počitku. Nočni stražar oglaševal se je s stolpa, stoječega na visokem brdu sredi mesta, sled vsakega udarca ure, s svojim jednoličnim glasom iz stražniškega roga.

Na jedenkrat okolu dveh po polunoci prinese telegraf najprvo knezu izvestje, da je Srbija napovedala vojno Bolgarskej!

Ta vest je bila tem nenadnejša, ker po jedva skončane konferenci mogel je knez samo v Carigradu odgovoriti: da je po volji naroda bolgarskega prišel sem, in brez narodove volje ne dopušča mu lastna čast, da bi mu obrnil hrbet ter ga prepustil neizvestnej osodi.

Namesto odgovora na ta telegram dobil je napoved vojne iz Srbije.

Precej so začeli letati po celem mestu stražarji in ordonanci, koji so alarmovali posamezne poveljnike, a ti zopet svoje vojake; začelo se je še pri gostej temi oboroževanje na vrat na nos; preskrbeli so brzo potreben živež za na pot proti Sofiji; in ko se je zdanilo, že so stali ravno pred mojim oknom na glavnem trgu nagomilani vsi vojaki prve družine Aleksandrovskega polka. Glasba je zaigrala „Molitev“ in vojaki so se napravili v redove ter napotili se proti kolodvoru.

Brzo jo udarim za njimi, a zajedno z vojaki vrvi tudi množica naroda vseh ver in jezikov: Bolgarov, Grkov, Turkov in židov. Vsi so se podali na ulico, znatiželjni kaj se godi. Vest, da je Srbija napovedala vojno, zdela se je mnogemu neverjetna. Vaš dopisnik sam se je izrazil prijateljem, da neče tega verjeti prej, nego da vidi dotično proklamacijo kneževu. Mislilo se je v obče, da je to samo nek manevar, zato, da se povlečejo vsi bolgarski vojaki nazaj iz Rumelije, ker je konferencija rešila: status quo ante.

Na kolodvoru čakal je pripravljen vlak s kakimi 50 vozovi; vojaki so ustopili, muzika je zaigrala „Šumi Marica“ in mej navdušenimi klici mnogobrojno zbranega občinstva: „Ura! Srečo na pot!“ odpeljal se je vlak ob 10. uri proti poslednji postaji pod Balkanom ob reki Marici: Sarambeju!

Vračajočemu se nazaj, bila mi je prilika, kot nevernemu Tomažu, prepričati se o istinitosti vojne s Srbijo: dobil sem od prijatelja iz vladne tiskarne jeden od prvih iztisov vojne proklamacije.

Čital sem jo in zopet čital; ustavljajoč se z razmišljanjem pri nekaterih stavkih. Vašim čitateljem je gotovo že po telegramih znana, zatoorej priobčujem v vernem prevodu samo glavnejše točke:

Mi Aleksander I.,
po božjej milosti in narodnej volji
knez Bolgarije.*)

„Vlada sosednega srbskega naroda, vojena po osebnih in egoističnih ciljih in želeča zaprečiti sveto

*) V zaglavlju je zanimivo to, da se nazivlje samo knezom Bolgarije, a ne — kakor poprej — „severne in južne Bolgarije“.

je je posrečilo, zopet spraviti se na svoje zlobne noge. Jedno miljo dalje, v vznožji dolzega brdja, bila je Klopotača reka. Dick je vedel, da mora tam napraviti skušnjo, je li zmožen izvršiti svoje podjetje. Ljuto je stisnil zobe, potisnil svoji kolenu konju v boka ter od defenzive preskočil k najživahnejši ofenzivi. Stiskana in mučena pričela je Jovita dirjati po griču navzdol, in zdaj se je prebrisani Dick delal, kakor bi jo nazaj držal kričeč robate kletvice in prave pravcate bojne klice. Odveč bi bilo pristavljati, da se je Jovita očitno baš zaradi tega splašila. Tudi mi pač ni treba poudarjati hitrosti, s katero se je izvršil tek po klancu navzdol: vse to je zaznamenovano v kroniki Simpsons-Barskeje. Dovolj naj bo, da opomnim, da je dirjalec naslednji trenutek — vsaj Dicku se je tako zdelo — čofotal po poplavljenih bregéh Klopotače reke. Kakor je Dick pričakoval, mu tempo, v katerega je bil konj prišel, ni dovoljeval, ustaviti se. Kolikor mogoče „zbral“ ga je za strašen skok, in na hip je bil sredi deroče reke. Potem ko je Jovita nekaj minut bila okrog sebe, čofotala in plavala, mogel se je Dick na nasprotnem bregu zopet prosto oddahnuti.

(Dalje prih.)

delo — zjedinjenje bolgarskega naroda v jedno celoto, objavila je danes brez vsakega zakonitega in pravednega povoda vojno našej državi in je dala povelje svojim vojakom, nahrumeti v našo deželo. Z velikim obžalovanjem izvedeli smo to žalostno izvestje, nikdar nismo verovali, da bi mogli naši jednokrvni in jednorodni brati povzdigniti roko ter začeti bratoubijstveno vojno v teh težkih časih, v katerih se nahajajo sedaj male države na balkanskem poluotoku, ter da bi se mogli obnašati tako nečloveški in brez premisleka proti svojim sosedom, kateri ne da bi delali komu škodo, delajo in se borijo za jedno blagorodno, pravedno in hvalevredno delo.

„Prepuščajoč Srbom in njih vladi vso odgovornost za bratoubijstveno vojno mej dvema bratskima narodoma in za slabe posledice, ki bi mogle iz tega nastati za obe državi, objavljamo svojemu ljubemu narodu, da smo sprejeli od Srbov proglašeno vojno in smo dali povelje našim hrabrim in junaškim četam, da započnejo akcijo proti Srbom, ter da branijo moževski zemljo, čast in svobodo bolgarskega naroda.“

Potem ko pozivlje vsakega k orožju, kdor ga zamore nositi, prosi knez na koncu svoje proklamacije Boga, da blagoslovi započeto delo in da dadé svojo pomoč.

Veliko resnic je v teh nekolikih vrsticah: Brat gre v boj proti bratu — bratu po veri in krvi! Ta vojna zamore se a priori imenovati „bratoubijstvena“, a započeta je zares z „egoističnimi cilji“. Seveda ostane vprašanje, da-li je vsa krivica na strani jednega brata? Ni li morebiti zakrivil nekaj tudi drugi? — O odgovoru na to vprašanje danes ne bomo premišljevali; naj sodi historija!

Pristopimo sedaj k daljnemu opisovanju znamenitega dne.

Ob najmanjši uri pred poldan podal se je knez v spremstvu svojega brata Frana-Josipa, kateri je bil v častniški uniformi kavalerijskega polka bolgarskega, in spremljan po svojem dvornem maršalu, prvega ministra, mnogo dostojnikov vojnih in civilnih v katedralno cerkev sv. Bogorodnice. Knez je bil v polkovniške uniformi svojega regimenta; bil je vedrega obraza, a resnega pogleda ter je odzdravljaj prijazno na navdušene klice nagomilanega naroda po vseh ulicah, kateri ga je pozdravljali z glasovi: Da živél! Ura!

V cerkvi se je imel izvršiti važen akt: knez je imel izdati vojno proklamacijo, a duhovništvo odslužiti „moleben“ za božji blagoslov in srečen uspeh. Zato je vrelo vse proti cerkvi, katera se je v kratkem napolnila do zadnjega prostora.

Pri cerkvenih vratih dočakali so kneza metropolit Gregorij in mnogo duhovnikov v svečenih opravah. Metropolit ga je nagovoril s kratkimi besedami, dostojnimi važnega trenutka, katere je knez ganjen poslušal. Potem se je pročitala gornja proklamacija in razdelila mej narod; duhovniki so zapeli „moleben“, v katerem se je molilo za ruskega carja (kot pokrovitelja pravoslavne cerkve), za „blagodenstvie“ bolgarskega kneza Aleksandra Aleksandroviča in za njegovo vojsko.

Ko so pri poslednjem „Gospodi“) pomiluj!“ zaklenkali zvonovi, zarosilo je marsikomu oko; nekateri so vzdihnili: naj pojo našo slavo; a našlo se je tudi pessimistov, ki so rekli: morda pojo k našemu pogubu! Jaz pa sem vzdihnil sam pri sebi še jedenkrat: Gospodi pomiluj — Slavjane!

Ko je knez po svršenem obredu stopil iz cerkve, dobil je 2 krasna buketa od nežnih rok. Potem se je peljal na glavni trg, kjer je bilo vse polno naroda; tam je pristopil k njegovemu vozu Plovdivski meščan, pozdravil ga v imenu naroda, zahvalil mu se za rešiteljn korak, želeči mu srečo na pot in slaven uspeh.

Knez, ki je poslušal njegov govor sedeč na vozu poleg svojega brata, vstal je potem s sedeža ter govoril s krepkim glasom po prilici sledeče besede v čistem bolgarskem jeziku: „Blгодарim Vam za Vaša blaga čuvstva in želim, da bi započeto delo podkrepilo naše zjedinjenje, za katero sem jaz pripravljen tudi umreti, samo da bi bilo na korist naše domovine. „Da živél otečestvoto!“

Pri poslednjih besedah snel je šapko z glave in gromoglasni „da živél“ odmevalo je po celem mestu.

*) Ne poje se „gospodin pomiluj“, kakor piše Vaš podlistkar, nego „Gospodi“, t. j. vocativ od „Gospod“ (= Bog); a „gospodin“ je naslov (= monsieur). Dopisnik.

Potem se je odpeljal na kolodvor, in na tisoče ljudstva ga je spremljalo.

Pri obedu v kolodvorske restavraciji, katerega so se udeležili razven kneza, njegov brat, potem prvi minister Karavelov, predsednik Sobranja Stambulov, knežev dvorni maršal baron Riedesel, načelnik štaba zajedno z oficirji, nazdravljalo se je knezu in narodu bolgarskemu, potem hrabrej vojski in pilo za srečen uspeh započete boja.

Mej tem napolnili so se vagoni, katerih je bilo 39 prirejenih za poseben vlak proti Sarambeju, z vojaki pete družine prvega polka in s kakimi 100 prostovoljci iz Plovdivskega okraja. V sredini vlaka stal je salonski voz za kneza in njegovo spremstvo. Na čelu vlaka vihrala je kneževa zastava: zlat lev na rudečem platnu, obrobjenim z zelenimi in belimi troogelnici. Ljudstva se je vse trlo na peronu, kamor je pristop tukaj zmirom svoboden.

Ob 1 uri prišel je tudi metropolit s svojim duhovnim spremstvom.

Kmalu potem se je skončal obed, in knez je pristopil do svojega voza, obkrožen na tesno od naroda, kateri mu je klical navdušeno: Ura! Da živél!

Ker je bilo še časa, razgovarjal se je z metropolitom, z oficirji, z damami bolgarskih dostojnikov itd. Bil je izredno dobro razpoložen.

Ko se je dal znak za odhod, točno ob 1½ uri, podal je knez roko blizu stoječim, odkril in prekrizal se, potem pa ustopil v svoj salon mej gromoglasnim klicanjem vsega občinstva: „Da živél knjez!“

Z knezom zajedno sta vstopila njegov brat Fran-Josip in dvorni maršal. V kupeju I. razreda se je odpeljal Karavelov; ta je izgledal jako umoren in potr. Cel dan in celo noč vrvel je vlak za vlakom poln z vojaki in municijo mimo Plovdiva proti Sarambeju. S turške meje se je vzelo več tisoč mož, pa tudi iz sredine Rumelije n. pr. iz Slivna vzdignil se je cel polk in se odpelje jutri proti srbskej meji. Na tej meji bodo sedaj Bolgari imeli okolu 70.000 vojakov, a na rumelijsko-turškej ostane jih samo kakih 20.000 zajedno z dobrovoljci.

Glede Turčije sme sedaj še v neizvestnosti, kako se bode obnašala proti zjedinjenej Bolgariji. Ako bode imela Bolgarija boriti se na dve strani: proti Srbiji in Turčiji, potem bo težko za njo; ako-li se bo bila samo s Srbi, nadjati se je uspeha. Po mnenji strokovnjakov namreč so bolgarski vojaki bolji in mnogobrojniji od srbskih; a nasproti srbski oficirji so izkušeneji in stareji od bolgarskih.

Na katero stran se bode torej zavrtelo „kolo sreče“, to bomo videli v bližnji bodočnosti.

—e—

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 2. decembra.

Spodnjeavstrijski deželni odbor predložil je deželnemu zboru načrt zakona, da bi se občinski zbori volili na šest let. Lani je v zboru staval jednak predlog poslanec Schöffel. Potrebščine za deželni zaklad znašajo 6,362.400 gld., za zaklad zemljiške odveze pa 2,585.177 gld.

Za izprazen metropolitni stol **bosenski** imenujejo se sledeči kandidati: dosedanji upravitelj vladikovine Nikolajević, Kotorski vladika Petranović in arhimandrit dr. Milč iz Zadra. Ker je Petranović neki že izjavil, da ne prevzame metropolitne časti in je Nikolajević že jako star, bode najbrž imenovan poslednji.

Vnanje države.

V **bolgarskej** prestolnici bile so 28. t. m. velike slavnosti, ker je pal Piroto. Po hišah so bile razobešene zastave, po cerkvah so peli zahvalnico. Zvečer bilo je mesto sijajno razsvetljeno ter po vseh ulicah bilo je jako živahno.

Velevlasti bavijo se sedaj z vprašanjem, s kom naj Srbija sklepa mir, s Turčijo ali z Bolgarijo. Ko bode to vprašanje rešeno, še le tedaj se začne mirna pogajanja. Kakor se govori, je toliko gotovo, da vlasti ne bodo dovolile, da bi **Srbija** morala **Bolgariji** plačati kako odškodnino ali pa odstopiti kak okraj. Bolgare bodo rajši odškodovali z zjedinjenjem Bolgarije in Vzhodnje Rumelije. Pa tudi ni misliti, da bi zmagovalni Bolgari odstopili kak okraj Srbom. Pred bitvo pri Pirotu so nekatere velevlasti mislile, da bi se zmešnjave v orijentu dale najbolje rešiti tako, da se Bolgarom dovoli zjedinjenje, Srbom pa dá mesto Vidin. Po slavnej zmagi pri Pirotu se je pa položaj precej premenil.

Srbi hočejo porabiti premirje le v to, da se za boj dobro pripravijo. Vojni minister je zaukazal, da se na progi Belgrad-Niš še nadalje ustavi vsak

promet. Ministerski svet je nekda sklenil, da se mora vsekako nadaljevati vojna, ko poteče premirje, ter da Srbija ne sme poprej sklepati miru, da se v Vzhodnji Rumeliji ustanovi popolni status quo ante s turskim generalnim guvernerjem, ki pa ne sme biti knez Aleksander. Srbi se nadejajo na pomoč Avstrije, ki jim je sedaj prišla na pomoč s tem, da je prisilila Bolgare mirovati. V Belem gradu mislijo, da se je Avstrija samo zato tako energično potegnila za premirje, da bodo Srbi imeli časa se dobro za vojno pripraviti. Po vseh mestih sedaj nabirajo prostovoljce. Prvi dan se jih je oglasilo v Belem gradu nad 300. Sklical se je tudi že jeden del nadomestilne rezerve. — Vojni minister Petrovič, ki je bil tudi načelnik generalnega štaba, dal je svojo ostavko.

Dnevno povelje ruskega carja od 18. (30.) novembra pravi, da car pazljivo opazuje dogodek na bojiščih in ga veseli, ko vidi sijajni uspeh častnega in koristnega delovanja ruskih častnikov, ki so organizovali in vežbali bolgarske in vzhodnjerumelijske čete. Kakor je tudi globoko užaljen car zaradi bratomorske vojne, vendar misli, da je odločnost, samozatajevanje, vztrajnost in rodoljubje bolgarskih vojakov velike hvale vredno. Z veseljem preverjen o razumnej in vztrajnej delavnosti ruskih častnikov, kateri so razumeli bolgarskim mladim četam udahniti vojaškega duha, zahvaljuje se vsem generalom in častnikom, ki so služili v bolgarske in rumelijske vojske. — Ruski listi mislijo, da sedaj nikakor več ne kaže, potegovati se za status quo ante, ki se tako ne dá več ustanoviti. Tudi se v Peterburgu mnogo prijaznejši kažejo knezu Aleksandru. Ko bi le knez hotel odstraniti nekatere Rusiji nasprotno osebo, bi se Rusija takoj sprijaznila z njim. „Novoje Vremja“ zahteva, da Rusija objavi Avstriji, da zmatra za casus belli, ako avstrijske čete prestopijo srbsko mejo. Ravno ta list trdi, da bode Rusija pritrdila združenju Bolgarov, ako v Srbiji nastopijo dogodki, ki bi uničili avstrijski upliv, in ako Angleži prisilijo Grke, da mirujejo.

Avstrija in Nemčija sta neki bili svetovali Španjske, da naj stori energične vojaške naredbe, da se ohrani mir. Ti dve državi sta tudi obljubili, da bosta podpirali s svojim uplivom sedanjo španjsko vladno. Papež je pa po svojem nunciju priporočil duhovščini, da naj propoveduje v cerkvi, da je treba oblastva spoštovati. Ta priporočba bode mnogo klerikalcev odvrnila od don Carlosa.

V tonkinški komisiji francoske zbornice dal je predvčeraj general Brière potrebna pojasnila. Rekel je, da je pomirjenje dežele samo policijska zadeva. Domače prebivalstvo podpira francoske čete proti pomorskim roparjem. V normalnih časih, m sli on, bode zadostovalo v Tonkingu 6000 Francozov in 12.000 domačih vojakov. On misli, da bi Francozi morali posesti Langson, Caobang in druge mejne kraje. — Kakor se govori, bode se sklenil mej francosko vladno in raznimi strankami v zbornici sledeči kompromis zaradi tonkinških zadev: 1. Polagoma se francoske čete zamene z domačimi vojniki pod francoskim poveljništvom; 2. da se organizuje civilna uprava; 3. da se osnuje posebno ministerstvo za kolonije.

Kakor poročajo najnovejša izvestja, so Birmanci že prosili za premirje. Angleški poveljnik pa ni hotel drugače dovoliti premirja, kakor če se udá birmanska vojska in se Angležem izroči Mandalay Kralj je tudi v to privolil. Vojska je že odložila orožje. Angleži so na ta način pridobili 28 topov. Sedaj se bodo začela mirovna pogajanja in Anglija bode skoro gotovo si zagotovila vrhovno oblast v Birmi.

Domače stvari.

— V današnji seji deželnega zbora kranjskega, ki je trajala do 1/2 1. ure popoldne stavil je poslanec Klun samostalni predlog da se §§ 13. in 15. deželnega zakona iz dne 29. maja 1884 preuredita in bode predlog v prihodnji seji utemeljeval. Predlog se tiče prememb volilne pravice za deželni zbor. Potem so se rešili računski zaključki in proračuni raznih deželnih zakladov. Odgonskim sprevednikom Josipu Altmanu, Petru Mileku in Matiji Epichu se je mesečna plača od 25 gld. povišala na 30 gld. od 1. januarja 1886 s tem pridržkom, ako se izrečeta za povišanje tudi deželna zbora štajerski in koroški kot soplačevalca. Podpornemu društvu dijakov c. kr. velike kmetijske šole in društvu zavetišča za vseučilišnike na Dunaji se dovoli po 30 gld. podpore. Prihodnja seja bode v soboto.

— (Klub narodnih poslancev) je v včerajšnji seji razpravljaj dnevni red današnje seje deželnega zbora. Dalje se je posvetoval o vprašanji, ali bi ne kazalo, napraviti posebni pokojninski zaklad za deželne uradnike in sklenil o tem nasvetovati resolucijo v deželnem zboru. G. Klun je naznanil, da bode deželnemu zboru predložil nasvet o premembi deželnega volilnega reda gledé volilne pravice v mestih in trgih, katera po novem volilnem redu ni v soglasji z volilnim redom za državni zbor. Danes ob 3. uri popoldne ima klub

zopet sejo, da se posvetuje o postopanju nasproti volitvi v dolenjskih mestih in trgih za državni zbor.

— (Umrl) je včeraj v Zagrebu sekcijiski načelnik naučnemu oddelku gosp. Ivan Vončina po dolgi mučni bolezni. Pokojnik bil je jako odlična osoba v novejši zgodovini Hrvatske, izredno nadarjen in energičen mož, ki je poleg Mrazovića največ pripomogel, da se je Hrvatska rešila Rauchovega nasilstva. Vončina se je živo zanimal tudi za naše razmere in bil osobno znan z mnogimi slovenskimi rodoljubi. Lahka mu zemljica!

— (Občina Hrenoviška) zastopana po gg. Mateji Premrlu in Hinkotu Kavčiči izročila je včeraj dež. predsedniku bar. Winklerju in vladnemu svetniku Globočniku diplomi častnega občanstva.

— („Ljubljanskega Zvona“) izšla je danes 12. številka. Vsebinsko priobčimo jutri.

— (Slikar g. Janez Šubic) poslal je iz Kaiserslauterna veliko sliko, ki je namenjena na strop v vestibulu novega muzeja Rudolfinoma.

— (Vabilo na Sokolski Miklavžev večer,) katerega priredi društvo prihodnjo soboto v dan 5. decembra 1885 v dvorani Ljubljanske čitalnice s prijaznim sodelovanjem jednega oddelka slavnega čitalničnega pevskega zbora. — Spored: 1. Nagovor staroste. — 2. Eisenhut: „Na Savi“, zbor. — 3. Miklavž s sijajnim spremstvom; dr. Faust z Mefistom, Luciferjem, Belcebubom in družimi poslastimi. (To skupino predstavljajo Sokoli v krasnih opravih. — 4. „Komično berilo“. — 5. a) „Popotnica, b) „Majnikovi zvončki“, igrata na citrah gg. Švajgar in Foregg. — 6. Knabl: „Pihaj vetrič“, četverospjev pojejo gg. Pribil, Pelan, Valenta in Paternoster. — 7. Vašak: „O radostno potovanje“, zbor. — Mej posameznimi točkami svira sl. c. kr. vojaška godba pešpolka baron Kuhn št. 17. Reditelji večera so gg. člani Fr. Dežman, Sr. Noll in J. Paternoster. Ustopnina za č. gg. člane in njih obitelji po 20 kr. od osebe, za p. n. člane družih narodnih društev in prijatelje „Sokola“ po 40 kr., za otroke se plača ustoppine po 10 kr. Začetek točno ob 8. uri zvečer. Gospodje Sokoli prošeni so, da se izvolijo navedenega zabavnega večera udeležiti polnoštevilno in to v društveni opravi. Kadenje v dvorani blagovoli naj se do 11. ure opustiti.

Odbor „Sokola“.

— (Krajcarka podružnica „Narodnega Doma“ v Ljubljani.) Pretečeni teden bil je za naše podjetje do sedaj od vseh najugodnejši. Število razprodanih knjižic znaša sedaj že 29, tako da je narastlo v zadnjih sedmih dneh za 6. K temu je seveda največ pripomogel odlični domoljub veletržec gospod F. S. iz Ljubljane, ki je sam kupil najedenkrat tri krajcarske knjižice, namreč knjižice po št. 244, 332 in 333 kot 25. 26. in 27. Z Vrhnike dobili smo od poverjenika g. J. G. zopet dve knjižici pod št. 68 in 334, kot 24. in 29. tako, da imamo od istega g. poverjenika sedaj že tri razprodane knjižice. Posebno omenljiva je poslednja, ker so jo kupile celo narodne gospe Vrhniske in sicer v jednem samem dnevu. V knjižici čitatelso imena domoljubnih gospa iz znanih rodbin Vrhniskih G., J., K. in L. Izvrstna zavednost, odlično domoljubje! Od ravno tam obeča se nam istotako knjižica narodnih gospodičin. Oba ta dogodka zaslužita mimo obile posneme, da jih zabeležimo v svojej kroniki z zlatimi črkami. 28. knjižico pod št. 306. dobili smo od poverjenika gosp. E. L. (v tretjič) iz Ljubljane. Tudi ta teden dobili smo nekaj manjših zneskov od različnih gg. poverjenikov; kakor že rečeno njih imena in številke dotičnih knjižic objavimo, ko nam določijo še ostale svote. Jako nas tudi veseli, da skoro noben od gg. poverjenikov ni ostal pri prvi razprodani knjižici, da je marveč njih velika večina zopet naročila po jedno, pa tudi po več knjižic na novo. (Denar in oglasila pošiljati je g. dr. J. Starétu, blagajniku „Narodnega Doma“ v Ljubljani.)

— (Podpore za zgradbe ljudskih šol na Kranjskem.) Deželni odbor nasvetuje podpore iz deželnega zaklada za zidanje sledečih ljudskih šol: po 500 gld. za šole v Strekljenci, Božakovem, Starem trgu in Gribljah Črnomaljskega okraja, v Velikem Gabru, Doberničah in St. Mihaelu pri Rudolfovem; po 300 gld. za Spodnji Logatec, Trzino; po 200 gld. za Petrovo vas, Smelednik, Zgornje Pirniče, Črni vrh, Jesenice na Gorenjskem, Sv. Ano pri Trziči, Dobilč v Črnomaljskem okraju, Kropo; po 100 gld. za Prežganje v Litijskem okraju, Hrušico v Ljubljanski okolici, Dolenji Zemon. Vse

podpore bi znašale 6000 gld. Ravno toliko dovolila je kranjska hranilnica leta 1885 podpor in sicer za šole: Bojance, Spodnji Logatec, Strekljavec, Petrova vas po 500 gld., Prežganje 400 gld., Smelednik, Zgornje Pirniče, Veliki Gaber, Trzino, Rudolfovo po 300 gld., Hrušico, Črni vrh, Sv. Mihael pri Žužemberku, Toplice pri Rudolfovem, Božakovo, Stari trg Črnomaljskega okraja, Griblje po 200 gld., Jesenice, Vrbovo, Dolenji Zemon, Doberniče, Sinji Vrh pri Črnomlji po 100 gld. Kranjska hranilnica bode tudi za leto 1886 dovolila 6000 gld. podpore za zidanje šolskih poslopj.

— („Dolenjskih Novic“) 23. številka prinaša naslednjo vsebino: Vojska na jugu. — O ustanovitvi zavoda za gluhoneme na Kranjskem. — Kako se spremeni premokra zemlja v rodovitno? (Spisal Anton Kupljen.) — Nauki v vinarski šoli na Slapu. (Spisuje J. Sajé.) — Kaj je novega. — Gospodarske stvari. — Dopisi. — Domače vesti. — „Dolenjske Novice“ izhajajo dvakrat na mesec, cena jim je 1 gld. za vse leto.

— (Dolenjsko pevsko društvo) v Rudolfovem napravilo je 29. novembra zvečer svojemu ustanovitelju in neutrudnemu predsedniku dr. Andreju Ferjančiču baklado s petjem.

— (V Žužemberku) bil je pri občinskih volitvah županom izvoljen gosp. Jakob Dereani, prejšnji župan gospod Karol Zavodnik je prvi svetnik.

— (Uredništvo in založništvo „Kresovo“ v Celovci) izdalo je do svojih naročnikov in do slovenskega razumnštva naslednje naznanilo: Z današnjim snopičem končamo peti letnik svojega lista. V preteklih teh letih se je naše slovstvo lepo razvijalo in reči smemo, tudi krepko povzdignolo. Ali pri tem opazujemo, da se med naše razumnštvo pošilja večinoma le lahko — leposlovno — berilo a na znanstvo pa se malo da ne popolnoma pozablja. In vendar nam je znanstvene literature neobhodno potreba, ako hočemo, da ne ostanemo naši klici po domačih srednjih šolah brezuspešni. Ta nedostatek se v naši književnosti živo občuti. Mi zmatramo tedaj za svojo domovinsko dolžnost, da poskusimo po mogočnosti tej potrebi ustreči. Zatorej se obračamo do vseh razumnikov, katerim je do tega, da se širi in pospešuje mej nami tudi znanstvena literatura, s sledečim naznanilom: „Kres“ se pretvori s šestim letnikom v znanstven list. Izhajal bode kot četrtletnik koncem vsakega četrtletja v zvezkih, najmanj po šest tiskanih pol obsegajočih, v dosedanjih „Kresovih“ obliki. Obširnega programa nam ni treba razvijati. List bode gojil kolikor mogoče vse znanstvene stroke, a pri tem se vzlasti oziral na naše domače potrebe. Pričakujemo, da mu ostanajo vsi dosednji naročniki zvesti podporniki in prijatelji. Ako se število njegovih prejemnikov pomnoži, tedaj se bode primerno tudi listu povečal obseg. Vse delavce na znanstvenem polji pa prosimo, naj nam pošiljajo svoje proizvode, da pokažemo skupno zvonajnemu svetu, koliko premore naše razumnštvo v raznih znanstvenih strokah. Vsak si naj zmatra za svojo čast in dolžnost, osvedočiti sosednji omikani svet, da jo naš jezik že toliko uglajen in dovršen, da lahko v njem brez vsake zapreke gojimo višjo znanstveno literaturo. Cena listu je za celo leto 3 gld. brez znižane cene. Kdor naroči skupaj 12 izvodov, dobi jednega povrhu. Naročnina naj se pošlje tiskarni družbe sv. Mohorja vsekako do 15. marca l. 1886., da vemo, koliko iztisov je treba napraviti. Na neplačnike se pri razpošiljanji ne bode oziralo. Prvi zvezek VI. letnika izide koncem meseca marca 1886.

Razne vesti.

* (Take so.) Mesto Lugos bilo je zadnje dni pozorišče krvavega umora, prouzročena vsled zakonske nezvestobe. Mestni uradnik Biberia objavil se je namreč sam v 20. dan t. m. tamošnji sodnji rekoč, da je svojo lastno soprogo umoril. O povodu strašnega zločina vprašan, odgovoril je nesrečni mož: „Včeraj zvečer prišedši iz uradnice domov, ne najdem nikjer svoje soproge. Čakam dolgo, noč nastopi, mineva čas, soproga se ne povrne. Vso noč ne zatisnem očesa, povsod, kjer bi imela biti, je marljivo in vestno iščem, a je le ne najdem. Okolu štirih zjutraj vrnem se še le domov s strašno slutnjo, da se je moji preljubi ženi pripetila gotovo kaka nesreča. Uganil sem. Nesreča za me. Soproga moja, katero sem ljubil, da bi bil življenje dal za njo, pride . . . ob 8. uri zjutraj — roko držeč pod pazduho nekega družega. Tujca pozovem, naj se opraviči, a mož smeja se mi v obraz in soproga moja ga celo ljubko zagovarja. Jaz zgubim zavest, zgrabim za bodalo . . . in bilo

je vsega konec. Le kaznujte me . . . — Proti zapeljivcu nezveste soproge pričela se je baje tudi preiskava.

Tuji:

1. decembra.

Pri **Stora**: Bundialek z Dunaja. — Chladek iz Gornjega grada. — Ehrman iz Ljubljane.
Pri **Walt**: Gorup z Gorice. — Loy iz Kočevja.
Pri **cesarji avstrijskem**: Baumgarten iz Budimpešte.

Tržne cene v Ljubljani

dné 2. decembra t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 0	Špeh poven, kgr.	64
Rež,	5 53	Surovo maslo,	84
Ječmen,	4 39	Jajce, jedno,	3
Oves,	3 0	Mleko, liter,	8
Ajda,	4 23	Goveje meso, kgr.	64
Proso,	5 04	Telečje,	56
Koruza,	4 87	Svinjsko,	52
Krompir,	2 86	Koštrunovo,	35
Leča,	8	Pišanec,	45
Grah,	8	Golob,	17
Fižol,	8 50	Seno, 100 kilo,	2 05
Maslo, kgr.	90	Slama,	2 05
Mast,	76	Drva trda, 4 metr.	7 60
Špeh frišen,	52	mehka,	5 50

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
1. dec.	7. zjutraj	733.77 mm.	9.6° C	sl. zah.	obl.	6.80 mm.
	2. pop.	733.01 mm.	12.6° C	sl. szh.	obl.	
	9. zvečer	735.60 mm.	9.8° C	sl. szh.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 10.7°, za 9.3° nad normalom.

Dunajska borza

dné 2. decembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82 gld. 40 kr.
Srebrna renta	82 " 85 "
Zlata renta	108 " 90 "
5% marena renta	100 " 05 "
Akcije narodne banke	874 " "
Kreditne akcije	2.6 " 90 "
London	125 " 60 "
Srebro.	— " "
Napol.	9 " 98 1/2 "
C. kr. cekini	5 " 97 "
Nemške marke	61 " 75 "
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld 127 " 50 "
Državne srečke iz l. 1864	100 gld 169 " 75 "
Ogrska zlata renta 4%	97 " 90 "
" papirna renta 5%	89 " 90 "
5% štajerske zemljišče odvez oblig	104 " "
Dunava reg. srečke 5%	100 gld 117 " 75 "
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125 " 20 "
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115 " 50 "
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 " 50 "
Kreditne srečke	100 gld 179 " "
Rudolfove srečke	10 " 17 " 75 "
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 98 " 25 "
Tramway-društ. velj. 170 gld a. v.	187 " 50 "

Za lovce!

Pesica (Vorsteh) v 3. letu se v ceno prod.

Pavel Potokar,
komisijonar št. 29, Ljubljana.
(714—1)

A. RAUNICHER-jeva

zaloga čevljarskega blaga,

Židovske ulice št. 6,

priporoča častitemu občinstvu svoje lastnoročne izdelke čevljarskega blaga za **gospe, gospe** in **otroke** v najlepših izdelkih in po najnižjih cenah.
— Dalje opozarja imenovana firma na svojo bogato zalogo (603—14)

čevljev za dečke in deklice,

ki se izjemoma po **jako znižani ceni** razprodajejo.

Erven Lucas Bols,

ustanovljeno leta 1575,

katerih specialitete:

c. k. dvorni zalagatelj,
k. nizozem. dvorni zalagatelj,

Amsterdam,

Curacao - Anisette,

(Curacao-sko aniško žganje) se dobi v prvih prodajalnicah v deželi. (634—11)

Kri čistilne kroglice

so se vselej sijajno osvedočile pri **zabasanji človeškega telesa, glavobolu, navalu krvi, otrpnenih udih, skazenem želodcu, pomanjkanju slasti do jedij, jetrnih in obilnih boleznih**, in presegajo v svojem učinku vsa druga v reklamah toliko proslavljena sredstva. Ker to zdravilo izdeluje lekarna sama, velja jedna škatlja samo 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gld. 5 kr. — Manj kot jeden zavoj se s pošto ne razpošilja. — Prodaja (650—5)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

Prodaja vina.

Na graščini Nemška vas (Deutschdorf) pri Krškem je

500 veder izvrstnega vina

na prodaj, in sicer:

Belega vina 1885. l.	175 veder.
Črna " 1885. l.	90 "
Belega " 1884. l.	120 "
Črna " 1884. l.	60 "
Sadjevec 1885. l.	25 "
" 1884. l.	30 "

Kupčevalci naj se obrnejo na **oskrbnišvo graščine Nemška vas (Deutschdorf)**, zadnja železniška postaja Videm-Krško. (706—2)

Burgundsko vino.

To fino in dobro Burgundsko vino Ogerske (francoske) trte, nasajene v obširnih vinogradih na Ogerskem priporočajo slavni zdravniki zaradi njega milobe in izvrstnih svojstev pri želodčnih boleznih, pomanjkanju krvi, oslabljenju, diarrihose in rekonvalescenci z izrednim vspehom. — Zdravilnica v Lindewiese (Slezija) uporablja to vino že več kakor 15 let in priporoča posebno kot okrepujoče pri rekonvalescenci.

Jedino zalogo za Kranjsko

ima (656—5)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Velika steklenica velja 80 kr., 10 steklenic 7 gld.

Po pošti se pošlje najmanj 5 steklenic.

Čiščenje in zboljšanje vina.

Najgotovše, najhitreje in najcenejše sredstvo za čiščenje in zboljšanje vina in popravljanje bolnega vina je

prava francoska galerta

tvrdke **COIGNET & C.** v Parizu, Lyonu, Marseilli.

To **zajamčeno sredstvo** z navodilom, kako je rabiti, se vedno dobiva pri tvrdki

A. HARTMANN v Ljubljani,

pisarna v Tavčarjevi palači. (587—17)

Restitucijski fluid

pomnoženi, tudi

konjski cvet

imenovan,

rabi za drgnjenje v krepilo udov pri konjih. Ta cvet, mnogo let po izkušenih živinozdravnikih in praktičnih poljedelcih glede učinka kot izboren skušen ter priznan kot najboljši zdravilen in krepien, ohrani konja do pozne starosti, celo pri največjem trpljenju vztrajnega in pogumnega, zabranjuje otrpnelost konjskih udov ter služi v krepilo pred in v restitucijo (očvrstjenju) po kakem trdnopolnem delu. Dalje rabi kot podpiralno in ozdravilno sredstvo pri pretegu žil, otekanju kolen, kopitnih boleznih, otrpnenju v boku, v križi i. t. d., otekanju nog, mehurjih na nogah, izvinjenju, tišanju od sedla in oprave, pri sušici i. t. d., s kratka skoro pri vseh vnanjih boleznih hihah.

1 steklenica z rabilnim navodom vred stane 1 gld., 5 steklenic z rabilnim navodom vred samo 4 gld. Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo: (655—5)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

VELIKA DENARNA LOTERIJA.

500000
mark

kot največji dobitok v najsrečnejšem slučaju ponuja velika od Hamburgske države zajamčena denarna loterija.

Specijelno pa:

1 prem. a mark	300000
1 dobit. a mark	200000
2 dobit. a mark	100000
1 dobit. a mark	90000
1 dobit. a mark	80000
2 dobit. a mark	70000
1 dobit. a mark	60000
2 dobit. a mark	50000
1 dobit. a mark	30000
5 dobit. a mark	20000
3 dobit. a mark	15000
26 dobit. a mark	10000
56 dobit. a mark	5000
106 dobit. a mark	3000
253 dobit. a mark	2000
512 dobit. a mark	1000
818 dobit. a mark	500
31720 dobit. a mark	145
16990 dobit. a mark	300, 200,
150, 124, 100, 94, 67,	
40, 20.	

Največja velika, od visoke državne vlade v HAMBURGU dovoljena in z vsem državnim premoženjem zajamčena denarna loterija ima **100.000 srečk**, od katerih se bode **50.500 srečk**. Za žrebanje določeni skupni kapital znaša

9,550.450 mark.

Znamenita prednost te denarne loterije je ugodna naredba, da se vseh 50.500 dobitkov, ki so zraven v tabeli, že v malo mesecih in sicer v sedmih razredih sukcesivno gotovo izžreba.

Glavni dobitok prvega razreda znaša 50.000 mark, poraste v drugem razredu na 60.000, v tretjem na 70.000, v četrtem na 80.000, v petem na 90.000, v šestem na 100.000, v sedmem pa eventuelno na 500 000, specijelno pa na 300.000, 200.000 mark itd.

Prodaja originalnih srečk te denarne loterije je izročena **podpisani trgovski hiši** in vsak, kdor jih hoče kupiti, naj se neposredno na njo obrne.

Častiti naročevalci se prosijo naročitvi pridejati dotične zneske v avstrijskih bankovcih ali poštinih markah. Tudi se denar lahko pošlje po poštni nakaznici, na željo se naročitve izvrše tudi proti poštenu povzeju.

Za žrebanje prvega razreda velja

1 cela originalna srečka av. v. gld. 3.50.
1 polovica originalne srečke av. v. gld. 1.75.
1 četrtna originalne srečke av. v. gld. —.90.

Vsak dobi originalno srečko z državnim grbom v roke in ob jednem uradni načrt žrebanja, iz katerega se razvidi vse natančneje. Takoj po žrebanju dobi vsak adeleženec uradno, z utisnjenim državnim grbom, listo dobitkov. Dobitki se točno po načrtu izplačajo pod državnim jamstvom. Ko bi kakemu kupcu srečk proti pričakovanju ne ugajal načrt žrebanja, pripravljeni smo ne ugajajoče srečke pred žrebanjem nazaj vzeti in dotično vsoto povrnuti. Na željo se madni načrti žrebanja naprej zastoj pošiljajo na ogled. Da nam bo mogoče vsa naročila skrbno izvršiti, prosimo taista kolikor mogoče hitro, vsekako pa pred

9. decembrom 1885 (kateri dan bode žrebanje prvega razreda)

nam direktno doposlati. (610—14)

VALENTIN & CO.,
Bankgeschäft,
HAMBURG.